

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
J. MAZÁKA
přednesené dne 27. března 2012¹

Spojené věci C-553/10 P a C-554/10 P

**Evropská komise (C-553/10 P)
Lagardère SCA (C-554/10 P)
proti**

Éditions Odile Jacob SAS

„Kasační opravný prostředek — Hospodářská soutěž — Spojování podniků — Francouzskojazyčná vydavatelská činnost — Zrušení rozhodnutí o schválení společnosti Wendel Investissement jako nabyvatele převáděných aktiv — Význam nedostatku nezávislosti zplnomocněnce — Zkreslení skutkového stavu — Porušení povinnosti uvést odůvodnění“

1. Tyto kasační opravné prostředky podala Komise (věc C-553/10 P) a společnost Lagardère SCA (věc C-554/10 P) proti rozsudku Tribunálu ve věci Éditions Jacob v. Komise². Komise a společnost Lagardère žádají Soudní dvůr, aby napadený rozsudek zrušil v rozsahu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Komise D(2004) 203365 ze dne 30. července 2004 o schválení společnosti Wendel Investissement SA (dále jen „společnost Wendel“) jakožto nabyvatele aktiv (dále jen „rozhodnutí o schválení“) převedených v souladu s rozhodnutím Komise 2004/422/ES ze dne 7. ledna 2004 (dále jen „podmíněné schvalovací rozhodnutí“), prohlašujícím spojení za slučitelné se společným trhem a fungováním Dohody o Evropském hospodářském prostoru³.

2. Mohlo by se zdát, že se jednalo o první případ zrušení rozhodnutí Komise o schválení nabyvatele aktiv převáděných v souladu se závazky v řízení o kontrole spojování podniků. Tribunál zrušil rozhodnutí o schválení z důvodu možného nedostatku nezávislosti zplnomocněnce. Chci zdůraznit, že zaprvé použití závazků za účelem schválení spojení představovalo příznačný rys rozhodovací praxe Komise a zadruhé kontrolní zplnomocněnci plní zásadní roli při zaručování úspěšného provádění závazků⁴.

I – Skutečnosti předcházející sporu

3. Dosti složitý skutkový základ těchto kasačních opravných prostředků byl podrobně vylíčen v bodech 1 až 47 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem. Uvedu jen několik relevantních skutečností, ale pro podrobnější informace pouze odkáži na výše zmíněnou část rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem, kterou zde není třeba podrobněji reprodukovat.

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Věc T-452/04, Sb. rozh. s. II-4713 (dále jen „rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem“).

3 — (Věc COMP/M.2978 – společnost Lagardère v. Natexis/VUP) (Úř. věst. L 125, s. 54).

4 — Viz např. Hoehn, T., Merger remedies control – The role of the monitoring trustee in remedy cases, *Concurrences No 2 – 2007 (Doctrines/Concentrations françaises: Suivi des engagements)* s. 37-38 (ale též s. 29-36), a de Valois Turk, M., The EC's revised Remedies Notice – the Trustee's Perspective, in *Europe – Revue mensuelle LexisNexis Jurisclasseur* 2009, roč. 30 č. 7, s. 332-339. Viz též Idot, L., Concentration et contrôle des engagements, Commentaires, in: *Europe – Revue mensuelle LexisNexis Jurisclasseur* – listopad 2010, s. 25-26.

4. Podmíněným schvalovacím rozhodnutím ze dne 7. ledna 2004 Komise schválila spojení, jež společnosti Lagardère SCA (dále jen „společnost Lagardère“) umožnilo ovládnout určitá aktiva společnosti Vivendi Universal Publishing SA (dále jen „VUP“)⁵, pozdější společnosti Editis, za podmínky dodržení určitých závazků. Oznámené spojení představovalo kombinaci činností dvou největších společností na francouzském vydavatelském trhu, Hachette a VUP. Tyto společnosti představovaly jediné společnosti způsobilé samostatně zajistit svůj rozvoj na tomto trhu, jelikož kromě vydavatelské činnosti prováděly veškeré činnosti odbytu (rozvoz a distribuci) a uváděly na trh edice populárních knih do kapsy. Komise proto poukázala na problémy spojené s vytvořením nebo posílením dominantního postavení na dvanácti trzích. V důsledku toho oznamovatelka, společnost Lagardère, nabídla nápravná opatření: zavázala se převést veškerá aktiva společnosti Editis (dále jen „převáděná aktiva“), s výjimkou určitých aktiv.

5. Příloha II podmíněného schvalovacího rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004 vymezuje podmínky prodeje části aktiv společnosti Editis. Zejména bod 10 závazků společnosti Lagardère obsahuje podmínky, jež musí být splněny nezávislým nabyvatelem či nabyvateli zvolenými oznamovatelkou. Bod 14 zase stanoví, že výběr nabyvatele či nabyvatelů musí být schválen Komisí. V průběhu prodeje zorganizovaného společností Lagardère, žalobkyní v prvním stupni, projevilo vydavatelství Éditions Odile Jacob SAS (dále jen „společnost Odile Jacob“) zájem o převzetí aktiv převáděných společností Editis. Společnost Lagardère však nakonec požádala Komisi o schválení společnosti Wendel jakožto nabyvatelky těchto aktiv.

6. Dne 5. února 2004 Komise (i) schválila jako správce oddělených aktiv (hold-separate manager) A. K., schválila návrh jeho pověřovací listiny předložený dne 30. ledna 2004; (ii) schválila jako zplnomocněnce auditorskou kancelář S., zastoupenou jejím vedoucím, B. a schválila návrh její plné moci předložený dne 30. ledna 2004 (dále jen „rozhodnutí o schválení zplnomocněnce“). Dne 9. února 2004 společnost Lagardère jmenovala kancelář S. zplnomocněncem. Dne 5. července 2004 předložila kancelář S. Komisi svou souhrnnou zprávu, v níž dospěla k závěru, že nabídka společnosti Wendel je v souladu se schvalovacími kritérii vymezenými v odstavci 10 závazků společnosti Lagardère. Dne 30. července 2004 Komise rozhodnutím o schválení schválila společnost Wendel jakožto nabyvatele převáděných aktiv v souladu s odstavcem 14 závazků připojených k podmíněnému schvalovacímu rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004.

II – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

7. Společnost Odile Jacob podala k Tribunálu žalobu na neplatnost rozhodnutí o schválení, na jejíž podporu se dovolávala čtyř důvodů vycházejících z toho, že Komise zaprvé nesplnila svou kontrolní povinnost při výběru uchazečů o odkoupení následně převáděných aktiv, zadruhé schválila společnost Wendel na základě zprávy vypracované zplnomocněncem, který nebyl nezávislý na společnostech Editis, Lagardère a Wendel, zatřetí porušila svou povinnost uvést odůvodnění, a začtvrté že se dopustila zjevně nesprávného posouzení souladu nabídky společnosti Wendel s podmínkami pro schválení nabyvatele následně převáděných aktiv stanovenými v odstavci 10 písm. b) závazků společnosti Lagardère.

5 — Zejména se jednalo o Vivendi Universal SA (dále jen „VU“) která se rozhodla převést aktiva vydavatelství (dále jen „cílová aktiva“) držená v Evropě její dceřinou společností VUP. Společnost Lagardère oznámila svůj zájem o nabytí dotčených aktiv. Jelikož se však VU snažila o dosažení rychlého prodeje a rychlého zaplacení, bylo zřejmé, že tento úmysl nebude možné uskutečnit vzhledem k nutnosti obdržet od příslušných orgánů pro hospodářskou soutěž předchozí povolení prodeje. Společnost Lagardère proto požádala společnost Natexis Banques Populaires SA (dále jen „NPB“), aby jednala jejím jménem, a prostřednictvím své dceřiné společnosti založené pro tento účel nabyla cílová aktiva od VUP, prozatímně je držela a prodala je společnosti Lagardère, jakmile tato společnost obdrží povolení pro jejich nabytí. Dále společnost Investima 10 SAS (dále jen „Investima 10“), která je 100% vlastněná společností Ecrinvest 4 SA (dále jen „Ecrinvest 4“), která je zase 100% vlastněná společností Segex Sarl (dále jen „Segex“), jež je 100% ovládaná NPB, učinila vůči VUP příslib, že získá cílová aktiva. Téhož dne uzavřely společnosti Segex a Ecrinvest 4 kupní smlouvu se společností Lagardère, která by této naposled uvedené společnosti umožnila nabytí prostřednictvím společnosti Ecrinvest 4 veškerý základní kapitál společnosti Investima 10.

8. V reakci na čtvrtý žalobní důvod Tribunál zdůraznil, že dne 20. prosince 2002 byl B., vedoucí auditorské kanceláře S., jmenován členem správní rady společnosti Investima 10, vlastníka cílových aktiv, jakožto nezávislá třetí osoba⁶. Tribunál dále uvedl, že společnost Lagardère dne 9. února 2004 určila tutéž kancelář S. jako zplnomocněnce pověřeného podle odstavce 21 písm. g) jejích závazků „dohled[em] nad uspokojivým plněním“ závazku této společnosti spočívajícího v prodeji následně převáděných aktiv a odměňovaného v tomto postavení společností Lagardère. Kancelář S. tak byla určena zplnomocněncem ve smyslu odstavce 15 závazků společnosti Lagardère a její vedoucí, B., vykonával úkoly související s touto funkcí, přestože tatáž osoba byla členem správní rady společnosti Investima 10, z níž se následně stala společnost Editis. B. nadto vykonával funkci člena správní rady společnosti Editis a zplnomocněnce současně, a to od 9. února 2004, data jmenování kanceláře S., až do 25. března 2004, data změny právní formy společnosti Editis na zjednodušenou akciovou společnost.

9. V této souvislosti měl Tribunál za to⁷, že by mohly vyvstat pochybnosti ohledně neutrality, kterou by měl B. v rámci výkonu funkce zplnomocněnce osvědčit. V důsledku toho byl Tribunál toho názoru, že výkon povinností B. jakožto člena správní rady mu nadále neumožňoval vykonávat zcela nezávisle jeho funkci nezávislého zplnomocněnce. Tribunál poznamenal, že zpráva hodnotící nabídku společnosti Wendel na odkup následně převáděných aktiv, která byla zaslána Komisi, byla tudíž vypracována zplnomocněncem, který nesplňoval podmínku nezávislosti na společnosti Editis. Mimoto z bodu 6 rozhodnutí o schválení vyplývalo, že se toto rozhodnutí zakládalo zejména na zprávě zplnomocněnce, která měla podle Tribunálu rozhodující vliv na zmíněné rozhodnutí. Tribunál dospěl k závěru, že nedostatek nezávislosti zplnomocněnce představoval protiprávnost, která byla takové povahy, že vedla k neplatnosti rozhodnutí o schválení. Bylo tedy třeba toto rozhodnutí zrušit, aniž bylo třeba přezkoumávat ostatní důvody uplatněné společností Odile Jacob na podporu jejích návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí.

III – Kasační opravné prostředky

10. Ve věci C-553/10 P Komise na podporu svého kasačního opravného prostředku uvádí tři důvody. Společnost Lagardère podporuje kasační opravný prostředek Komise i v něm obsažené argumenty. Ve věci C-554/10 P uvádí společnost Lagardère na podporu svého kasačního opravného prostředku dva důvody. Komise v podstatě rovněž podporuje kasační opravný prostředek společnosti Lagardère a uvádí, že v něm vznesené argumenty jsou velmi podobné jejím vlastním argumentům uplatněným v první z obou věcí. S výjimkou prvního důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-554/10 P týkající se námitky protiprávnosti, které se budu věnovat odděleně v části A tohoto stanoviska, zastávám názor, že tyto dva kasační opravné prostředky a v nich uvedené důvody jsou si tak podobné a natolik se vzájemně doplňují, že musejí být posouzeny společně (v části B).

A — Věc C-554/10 P (první důvod kasačního opravného prostředku týkající se námitky protiprávnosti)

11. Ve věci C-554/10 P společnost Lagardère svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku vytýká, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když uplatnil námitku protiprávnosti rozhodnutí o schválení zplnomocněnce, aby odůvodnil zrušení rozhodnutí o schválení. Společnost Lagardère tvrdí, že existuje rozdíl mezi námitkou týkající se nezávislosti zplnomocněnce a námitkou proti platnosti rozhodnutí o schválení. Tvrdí, že opomenutí společnosti Odile Jacob podat včas žalobu proti rozhodnutí o schválení zplnomocněnce znamená, že toto rozhodnutí o schválení zplnomocněnce nemohla napadnout poté, co nabylo právní moci.

6 — Smlouva podepsaná dne 19. prosince 2002 společností Ecrinvest 4 a kanceláří S. v prvním pododstavci stanoví, že B jakožto zplnomocněnec této společnosti bude jednat v zájmu společnosti Investima 10 a cílových aktiv, a konkrétněji v zájmu zachování jejich návratnosti, ekonomické hodnoty a konkurenceschopnosti.

7 — Viz dále body 21 až 24 níže, kde uvádím některé z těchto částí rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem.

12. Podle společnosti Lagardère se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že důvodem ke zrušení rozhodnutí o schválení je skutečnost, že jmenování zplnomocněnce bylo protiprávní, neboť její zástupce byl údajně závislý na společnosti Editis, a že tato protiprávnost byla takové povahy, že vedla k neplatnosti rozhodnutí o schválení. Podle společnosti Lagardère z ustálené judikatury vyplývá⁸, že žalobci v žalobě na neplatnost určitého rozhodnutí nemohou uplatňovat protiprávnost dříve vydaného aktu stejného druhu, jehož zrušení mohli požadovat přímo. Připuštění takového postupu by umožnilo nepřímě napadat dřívější rozhodnutí, která nebyla napadena ve lhůtě pro podání žaloby stanovené v článku 263 SFEU, čímž by tato lhůta byla obcházena. Úvahy Tribunálu v podstatě zpochybňují jmenování zplnomocněnce – které představuje diskreční rozhodnutí – uplatněním námitky protiprávnosti ohledně rozhodnutí o schválení. Tribunál přímo nezpochybnil důvody, které vedly k rozhodnutí o schválení, nýbrž důvody, které vedly ke jmenování zplnomocněnce před přijetím rozhodnutí o schválení.

13. Rozhodnutí o schválení zplnomocněnce bylo stranám oznámeno dne 15. února 2005, tedy k okamžiku, od něhož mělo rozhodnutí nepříznivý vliv na společnost Odile Jacob a představovalo napadnutelný akt ve smyslu článku 263 SFEU. Mělo být tudíž napadeno v relevantní lhůtě zvláštní žalobou odlišnou od žaloby podané proti rozhodnutí o schválení. V důsledku toho Tribunál nemohl za účelem zrušení konečného rozhodnutí o schválení rozumně vycházet z protiprávnosti jmenování zplnomocněnce.

14. Společnost Wendel plně podporuje argument společnosti Lagardère. Komise jej však nepodporuje.

15. Komise na jednání v návaznosti na výslovnou otázku Soudního dvora připustila, že se ve svém spisu vedlejšího účastníka rozhodla, že nebude tento důvod kasačního opravného prostředku společnosti Lagardère formálně podporovat. Komise má za to, že jedním z předpokladů uplatnění judikatury, z níž vychází společnost Lagardère, je to, že žalobkyně v prvním stupni, společnost Odile Jacob, mohla mít právní zájem na podání žaloby proti rozhodnutí o schválení zplnomocněnce, a měla tak možnost podat přípustnou žalobu proti tomuto rozhodnutí. Komise připustila, že není jisté, zda společnost Odile Jacob skutečně měla takovýto právní zájem na podání žaloby, a tak se rozhodla ponechat tuto otázku na úvaze Soudního dvora.

16. Podle mého názoru postačí uvést, že rozhodnutí o schválení zplnomocněnce *nemůže* být považováno za izolované rozhodnutí, nýbrž za součást řady aktů, které vedly k přijetí rozhodnutí o schválení, jímž byla společnost Wendel schválena jakožto nabyvatel převáděných aktiv. Z judikatury⁹ totiž vyplývá, že v kontextu složitých postupů skládajících se z několika nezávislých aktů nelze od dotčených osob požadovat, aby podaly tolik žalob, kolik je aktů, jež se jich nepříznivě dotýkají. Navíc je třeba mít za to, že žaloba, která výslovně směřuje proti opatření, jež je jedním z opatření tvořících jediný celek, směřuje, nakořím je to nezbytné, i proti dalším z těchto opatření. V tomto ohledu musí být žaloba podaná formálně proti aktu, který je součástí řady aktů tvořících jeden celek, považována za žalobu, která v potřebném rozsahu směřuje i proti ostatním aktům.

17. V každém případě bylo rozhodnutí o schválení zplnomocněnce společnosti Odile Jacob oznámeno na její žádost teprve dne 17. února 2005, zatímco žalobu, jíž se tato společnost domáhala zrušení rozhodnutí o schválení, jímž byla společnost Wendel schválena jakožto nabyvatel, podala dne 8. listopadu 2004. V této žalobě již společnost Odile Jacob napadla podmínky pro uznání zplnomocněnce a důsledky tohoto uznání pro rozhodnutí o schválení, kterým byla společnost Wendel

8 — Zejména věc C-135/93 Španělsko v. Komise, Recueil, s. I-1651; věc 76/83 Boël a Fabrique de fer de Maubeuge v. Komise, Recueil, s. 859; a věc 265/82 Usinor v. Komise, Recueil, s. 3105.

9 — Viz mimo jiné spojené věci 25/65 a 26/65 Simet and Feram v. High Authority, Recueil, s. 33, bod 39, a spojené věci 12/64 a 29/64 Ley v. Komise, Recueil, s. 143, bod 14.

uznána jakožto nabyvatelka. Bylo by proto neúčelné a nepotřebné podat další žalobu, vzhledem k tomu, že podle judikatury¹⁰ byla společnost Odile Jacob v každém případě oprávněna uplatňovat nesrovnalost dřívějšího aktu (rozhodnutí o schválení zplnomocnění) žalobou směřující proti pozdějšímu aktu (rozhodnutí o schválení), jímž je přímo a nepříznivým způsobem dotčena.

18. V důsledku toho je třeba zamítnout první důvod kasačního opravného prostředku společnosti Lagardère ve věci C-554/10 P.

B — Věc C-553/10 P a věc C-554/10 P (druhý důvod kasačního opravného prostředku týkající se odůvodnění zrušení rozhodnutí o schválení)

1. Věc C-553/10 P (první důvod kasačního opravného prostředku týkající se neposouzení důsledků možného nedostatku nezávislosti zplnomocnění vůči společnosti Editis ohledně povinností zplnomocnění ve vztahu ke společnosti Wendel) a věc C-554/10 P (druhý důvod kasačního opravného prostředku, část první a druhá)

19. Komise svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku a společnost Lagardère svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku (část první a druhá) v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když nepřezkoumal důsledky možného nedostatku nezávislosti zplnomocnění *vůči společnosti Editis* ohledně povinností zplnomocnění *ve vztahu ke společnosti Wendel*.

20. Nejprve posoudím relevantní body rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem. Tribunál uvedl, že „[j]elikož byl B. v den jmenování zplnomocněncem kanceláře S. – jejímž byl vedoucím – členem správní rady společnosti Investima 10, z níž se mezitím stala společnost Editis, a jelikož následně vykonával funkci člena správní rady současně s plněním poslání zplnomocnění, jímž byl pověřen kancelář S., se B. nacházel ve vztahu závislosti na společnosti Editis, který by mohl vzbudit pochybnost o neutralitě, kterou měl v rámci výkonu této funkce osvědčit“ (bod 94 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem).

21. Tribunál dospěl k závěru, že „skutečnost, že B. vykonával funkci člena řídicího orgánu společnosti Investima 10, z níž se stala společnost Editis, v jejichž zájmu se jako zplnomocněnec společnosti zavázal jednat v souladu se „zásadami správy s péčí řádného hospodáře“ v období od 20. prosince 2002 do 25. března 2004, mu již neumožňovala zcela nezávisle zajišťovat výkon pravomocí nezávislého zplnomocnění uvedeného v odstavci 15 závazků společnosti Lagardère“ (body 104 až 106 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem).

22. Tribunál proto zastával názor, že „byla zpráva hodnotící nabídku společnosti Wendel na odkup následně převáděných aktiv, s ohledem na niž bylo přijato [rozhodnutí o schválení], vypracována zplnomocněncem, který nesplňoval podmínku nezávislosti na společnosti Editis požadovanou v odstavci 15 závazků společnosti Lagardère vymezených v příloze II rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004.“ (bod 107 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem).

23. Tribunál dodal, že „pokud jde o dopad zprávy na obsah [rozhodnutí o schválení], je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 5 tohoto rozhodnutí, kancelář S. byla jakožto zplnomocněnec požádána o to, aby Komisi předložila zprávu hodnotící nabídku společnosti Wendel jakožto nabyvatele následně převáděných aktiv z hlediska schvalovacích kritérií stanovených v odstavci 10 závazků společnosti Lagardère připojených k rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004“ (bod 108 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem).

10 — Věc 35/64 Alfieri v. Parlament, Recueil, s. 261, s. 337, a spojené věci 18/64 a 19/64 Alvino a další v. Komise, Úř. věst; Zvl. vyd. v angličtině, s. 789 (s. 797).

24. Mám především za to, že Soudnímu dvoru v této fázi kasačního opravného prostředku nepřináležejí zabývat se analýzou Tribunálu týkající se nedostatku nezávislosti zplnomocněnce v projednávané věci.

25. Dále společnost Odile Jacob tvrdí, že Tribunál by neměl být kritizován za odkaz na francouzský právní řád, konkrétně na jeho obchodní zákoník, s cílem ověřit, zda byl výkon funkce člena správní rady společnosti Editis slučitelný s kritériem nezávislosti ohledně této společnosti, jelikož se jedná pouze o uplatnění *lex societatis* a zásady určující právo použitelné na konkrétní společnost v souladu se zásadami mezinárodního práva soukromého, mimo jiné včetně „nařízení Řím I“¹¹. Ať už je tomu jakkoli, mám za to, že tento kasační opravný prostředek nastoluje otázku, zda zplnomocněnec, a zejména podmínka jeho nezávislosti, je vnitrostátním, anebo evropským konceptem. Domnívám se, že správná odpověď zní, že je konceptem evropským, jelikož podmínka nezávislosti zplnomocněnce – tak, jak je stanovena v bodě 15 závazků uvedených v příloze II rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004 – musí být vykládána a posuzována jednotným způsobem v celé Evropské unii.

26. Jsem proto zajedno s názorem společnosti Wendel a Komise, že pro rozhodování o podmínce nezávislosti měl Tribunál namísto toho vycházet z kritérií stanovených v oznámení Komise o opravných [nápravných] prostředcích z roku 2001¹² a pokyny „Vzorové texty závazků týkajících se převodu a pověření správce“ vydané Komisí v roce 2003¹³. Nezávislost zplnomocněnce vůči cílovému podniku, jímž je Editis, není Vzorovými texty závazků požadován pro závazky týkající se převodu v případech spojování (viz bod 40) nebo samotnými Vzorovými texty – tzn. Standardním modelem pro závazky týkající se převodu a standardním modelem pro pověření správce (viz bod 17 popř. bod 20). Konečně Standardní model pro pověření správce zveřejněný Komisí výslovně připouští, že zplnomocněnec smí být členem správní rady cílového podniku, je-li to nezbytné pro plnění jeho úkolu. Vzorové texty závazků tedy jasně vyjadřují, že kontrolním zplnomocněncem a zplnomocněncem zodpovědným za odprodej smí být tatáž osoba (viz bod 35), a to skutečně často může dávat smysl, v neposlední řadě s ohledem na znalosti, které již kontrolní zplnomocněnec vykazuje.

27. Dále je nutné připomenout, že Komise v prvním stupni uvedla, že argument týkající se nedostatku nezávislosti je neopodstatněný, jelikož společnost Odile Jacob neprokázala, že možná nesrovnalost vedla zplnomocněnce k předložení zprávy, která nebyla objektivní, a tudíž mohla Komisi uvést v omyl v jejím rozhodnutí o schválení.

28. V bodě 80 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem Tribunál zaznamenal výše uvedený argument, avšak vůbec na něj nereagoval a tuto otázku nepřezkoumal.

29. Tribunál pouze v bodě 107 dospěl k závěru, že zplnomocněnec „nesplňoval podmínku nezávislosti na společnosti Editis“. V průběhu řízení nezkontroval, jak mohl nedostatek nezávislosti ovlivnit způsob, jakým zplnomocněnec posoudil vlastnosti společnosti Wendel jakožto nabyvatele aktiv společnosti Editis – což bylo předmětem rozhodnutí o schválení – a v důsledku toho vypracoval zprávu, jež byla neobjektivní a mohla uvést Komisi v omyl.

11 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. 2008 L 177, s. 6).

12 — Oznámení Komise o opravných [nápravných] prostředcích, které jsou přijatelné podle nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 a nařízení Komise (ES) č. 447/98 (Úř. věst. C 68, s. 3 („Oznámení Komise o nápravných prostředcích z roku 2001“). Nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (oprava v Úř. věst. L 257, s. 13; Zvl. vyd. 08/01 s. 31), pozměněné nařízením Rady (ES) No 1310/97 ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 180, s. 1; Zvl. vyd. 08/01 s. 164 - 169).

13 — Zveřejněno na internetové stránce Komise <http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/note.pdf>, bod 17. Viz též všeobecnou internetovou stránku: <http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/divestiture.html>.

30. Proto souhlasím s názorem Komise, že Tribunál – nehledě na to, že nesplnil svou povinnost odůvodnění – se neřídil judikaturou, podle níž nedostatek nezávislosti osoby odpovědné za posouzení uchazeče¹⁴ nemá právní význam, neprokáže-li se, že tato osoba ve svém posouzení zohlednila jiný zájem, než je zájem na řádném výkonu jejích povinností¹⁵.

31. Tribunál tedy neposoudil, zda skutečnost, že zplnomocněnec nebyl dostatečně nezávislý na společnosti Editis, mohla mít důsledky na nestrannost obsahu zprávy zplnomocněnce a na posouzení společnosti Wendel jakožto nabyvatele. Z toho plyne, že Tribunál vyhověl neúčinnému žalobnímu důvodu s cílem zrušit sporné rozhodnutí.

32. Mám totiž za to, že i kdyby se prokázalo, že zplnomocněnec nebyl dostatečně nezávislý, zůstává skutečností, že Tribunál měl přesto povinnost posoudit *in concreto*, jakým způsobem mohl nedostatek nezávislosti ovlivnit schopnost zplnomocněnce vyhodnotit nabídku společnosti Wendel ve světle schvalovacích kritérií zmíněných v bodě 10 závazků společnosti Lagardère.

33. Společnost Odile Jacob předkládá tvrzení zakládající se v podstatě na definici auditorů a účetních¹⁶ a na doporučení Komise ze dne 16. května 2002 – Nezávislost statutárních auditorů v EU: soubor základních principů¹⁷.

34. Mám však za to, že tyto argumenty její zájem nepodporují. Postačí uvést, že argumentace nesoucí se v tomto duchu není s to odůvodnit vadný přístup v rozsudku napadeném kasačním opravným prostředkem. Nemění totiž nic na skutečnosti, že Tribunál byl přesto povinen analyzovat *in concreto* důsledky nedostatku nezávislosti pro úkol zplnomocněnce.

35. Podle mého názoru je naopak judikatura týkající se právem stanovených povinností úředníků Evropské unie daleko relevantnější a lépe ozřejmuje podstatu věci: existence profesionálního vztahu mezi úředníkem a třetí osobou se sama o sobě nedotýká otázky nezávislosti tohoto úředníka, a to ani v případě, kdy je tento úředník povinen rozhodnout věc, do níž je zapojena uvedená třetí osoba, zejména jedná-li se o její posouzení. Pouhá existence čistě abstraktního rizika střetu zájmů týkajícího se daného úředníka nepostačuje k prokázání porušení právem stanovených povinností, za předpokladu, že neexistuje „konkrétní skutkový poznatek podporující závěr, že hodnotitel konkrétními činy porušil povinnosti nestrannosti a bezúhonnosti, jež jsou mu uloženy“¹⁸.

36. Jak zdůraznila společnost Lagardère, takovéto posouzení – s cílem konkrétně zjistit, zda mohl nedostatek nezávislosti ovlivnit schopnost zplnomocněnce vyhodnotit nabídku společnosti Wendel – bylo nezbytné i ve světle judikatury, podle níž může být rozhodnutí zrušeno pouze tehdy, je-li prokázáno, že v případě neexistence údajných nesrovnalostí by rozhodnutí bylo jiné. Jinými slovy, i kdyby se bývalo prokázalo, že zplnomocněnec byl jmenován nesprávným způsobem, je Tribunál povinen prokázat, že v případě neexistence této nesrovnalosti by rozhodnutí o schválení mělo jiné

14 — Nevidím důvod, proč by se zde mělo rozlišovat mezi fyzickou a právnickou osobou.

15 — Viz mimo jiné věc T-89/01 Willeme v. Komise, Recueil, s. I-A-153 a II-803, bod 72, a věc T-137/03 Mancini v. Komise, Sb. rozh. s. I-A-7 a II-27, bod 36.

16 — Osmá směrnice Rady 84/253/EHS ze dne 10. dubna 1984 založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o schvalování osob pověřených prováděním povinného auditu účetních dokumentů (Úř. věst. L 126, s. 20; Zvl. vyd. 17/01 s. 75), zrušená směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek, o změně směrnic Rady 78/660/EHS [...] (Úř. věst. L 157, s. 87). Společnost Odile Jacob tvrdí, že osmá směrnice ponechala určení kritérií nezávislosti těchto osob na členských státech.

17 — (Úř. věst. 2002 L 191, s. 22). Společnost Odile Jacob tvrdí, že toto doporučení uvádí, že v právních předpisech různých členských států existují rozdíly a že nezávislost musí být posuzována „na základě myšlení a jednání“. Toto doporučení navíc ukazuje, že existence jakýchkoli finančních, obchodních, zaměstnaneckých nebo jiných vztahů mezi úředním auditorem a jeho klientem může negativně ovlivnit nezávislost statutárního auditora a v podstatě se v něm uvádí, že přijetí místa člena vedení určitého subjektu musí být zakázáno.

18 — Věc T-157/04 De Bry v. Komise, Sb. rozh. s. I-A-199 a II-901, body 36 až 38.

obsah¹⁹. Například ve věci HFB a další v. Komise²⁰ měl Tribunál za to, že za předpokladu, že úředníci Komise odpovídají při porušení ustanovení, jimiž se řídí povinnost profesního tajemství, za úniky důvěrných informací použitých v průběhu správního řízení zahájeného pro porušení unijních pravidel hospodářské soutěže, by to v žádném případě neovlivnilo legalitu rozhodnutí, jelikož *nebylo prokázáno, že by rozhodnutí nebylo přijato nebo by bylo jiné*, kdyby bývala nebyla učiněna sporná konstatování. Je zřejmé, že toto pravidlo umožňuje dodržet zásadu proporcionality. Jak zdůraznila společnost Wendel i Komise, výše uvedené posouzení (zvýrazněné kurzívou) je nezbytné, jelikož umožňuje dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi zajištěním dodržování právních pravidel a ochrany právní jistoty a legitimních očekávání.

37. Například v oblasti právních předpisů, jimiž se řídí státní podpory, Soudní dvůr, který ve věci Německo v. Komise²¹ rozhodl, že práva Německa (jemuž bylo určeno rozhodnutí Komise o neslučitelnosti podpory se společným trhem) na obhajobu byla porušena, dospěl k závěru, že žalobní důvod vycházející z práva na obhajobu byl pro účely zrušení dotyčného rozhodnutí neúčinný, jelikož německá vláda nebyla v průběhu řízení před Soudním dvorem schopna uvést žádný skutkový nebo právní poznatek, který by v případě zpřístupnění německé vládě vedl k tomu, že by Komise dospěla k jinému rozhodnutí. Tribunál, který ve věci Schneider Electric v. Komise²² konstatoval porušení práva na obhajobu, provedl podrobné posouzení vlivu, který tohoto porušení skutečně mělo na rozhodnutí, a teprve poté dospěl k závěru, že toto rozhodnutí mělo být zrušeno. Jak zdůraznila Komise, Tribunál teprve poté, co dospěl k závěru, že dotyčné rozhodnutí by bylo bývalo jiné – zejména proto, že žalobkyně by byla mohla předložit návrhy převodu, které mohly vést k rozhodnutí o schválení –, přijal závěr, že porušení práva na obhajobu musí vést ke zrušení tohoto rozhodnutí. Konečně existuje judikatura²³, která praví, že v rámci žaloby na neplatnost je uplatnění zjevně nesprávného posouzení neúčinné, a nemůže tedy postačovat k odůvodnění zrušení sporného rozhodnutí, pokud za zvláštních okolností projednávaného případu nemohlo mít rozhodující vliv na výsledek.

38. V případech spojování podniků, jak se uvádí v rozsudku Honeywell v. Komise²⁴ platí, že „jestliže je výrok rozhodnutí Komise založen na několika bodech odůvodnění, z nichž každý by sám o sobě postačoval k odůvodnění tohoto výroku, je v zásadě namístě zrušit tento akt, pouze pokud každý z těchto bodů je stížen protiprávností. V takovém případě vada nebo jiná protiprávnost, která postihuje pouze jediný z bodů odůvodnění, nemůže postačovat k odůvodnění zrušení sporného rozhodnutí, jelikož nemohla mít rozhodující vliv na výrok přijatý Komisí. V rozsahu, v němž některý z bodů odůvodnění, který postačuje k odůvodnění výroku aktu, není žalobkyní napaden v její žalobě na neplatnost, je třeba tento bod, jakož i akt na něm založený, v tomto směru považovat za přípustný a opodstatněný. [...] Toto pravidlo se použije zejména v kontextu rozhodnutí v oblasti kontroly spojování podniků“. Konečně Soudní dvůr ve věci Falck a Acciaierie de Bolzano v. Komise²⁵ uvedl, že „nesprávná právní posouzení, k nimž došlo v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí a v napadeném rozsudku, nemohou mít žádný vliv na jejich platnost. I bez takovýchto nesprávných právních posouzení by byl výrok napadeného rozhodnutí – co se týče slučitelnosti dotčené podpory se společným trhem – stejný a [Tribunál] by býval musel v každém případě rozhodnutí v tomto ohledu potvrdit. Důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení co se týče volby použitelného kodexu, je proto třeba zamítnout“.

19 — V tomto smyslu viz věc 30/78 Distillers Company v. Komise, Recueil, s. 2229, bod 26; spojené věci 209/78 až 215/78 a 218/78 van Landewyck a další v. Komise, Recueil, s. 3125, bod 47; věc C-142/87 Belgie v. Komise, „Tubemeuse“, Recueil, s. I-959, bod 48; věc C-194/99 P Thyssen Stahl v. Komise, Recueil, s. I-10821, bod 31; usnesení ze dne 24. září 2007 ve věci C-405/06 P Torres v. OHIM a Bodegas Muga, bod 29; věc C-407/04 P Dalmine v. Komise, Sb. rozh. s. I-829, bod 70; a věc C-141/08 P Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, Sb. rozh. s. I-9147, bod 81.

20 — Viz věc T-9/99, Recueil, s. II-1487, bod 370 a citovaná judikatura.

21 — Věc C-288/96, Recueil, s. I-8237, bod 101 a násl.

22 — Věc T-310/01, Recueil, s. II-4071, body 457 až 460.

23 — Věc T-60/05 Ufex a další v. Komise, Sb. rozh. s. II-3397, bod 77; v tomto smyslu viz věc T-126/99 Graphischer Maschinenbau v. Komise, Recueil, s. II-2427, body 48 a 49.

24 — Věc T-209/01, Sb. rozh. s. II-5527, body 48 až 50. Viz též věc T-210/01 General Electric v. Komise, Sb. rozh. s. II-5575, body 42 až 45, 48 a 734.

25 — Spojené věci C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 122.

39. Výše uvedené je třeba porovnat s rozsudkem napadeným kasačním opravným prostředkem. Jak uvedla společnost Wendel, Tribunál prostě neprovedl požadované posouzení. Neprokázal, že spojení mezi společností Editis a zástupcem zplnomocněnce mohlo mít vliv na obsah zprávy posuzující nabídku společnosti Wendel. Úkol zplnomocněnce spočíval v ověření, zda byla společnost Wendel životaschopným hospodářským subjektem, který byl s to provádět či rozvíjet účinnou hospodářskou soutěž a měl ekonomickou motivaci tak činit. Je proto na první pohled zřejmé, že nedostatek nezávislosti zplnomocněnce nemohl mít žádný vliv na jeho úkol týkající se posouzení zájemce o nabytí převáděných aktiv. Navíc se analýza nedostatku nezávislosti zplnomocněnce Tribunálem zjevně netýkala otázky, zda měla společnost Wendel vlastnosti, které by z ní činily vhodného nabyvatele.

40. Obdobně Komise zdůraznila, že úkolem zplnomocněnce bylo objektivně vyhodnotit schopnost nabyvatele aktiv společnosti Editis, tzn. společnosti Wendel, která byla vybrána společností Lagardère, rozšířit tato aktiva a zajistit, aby mohla vést účinnou soutěž se společností Lagardère. Za tímto účelem musel zplnomocněnec zjevně dbát na to, aby nabyvatel aktiv společnosti Editis byl s to hájit zájmy této společnosti. Proto i navzdory tomu, že by spojení se společností Editis vedlo zplnomocněnce v souvislosti s jeho úkoly k tomu, že by nadměrně hájil zájmy společnosti Editis – což nebylo Tribunálem zjištěno – zůstává skutečností, že jeho úkol spočíval právě ve zohlednění těchto zájmů s cílem vyhodnotit, zda je nabyvatel bude napříště s to ochraňovat. Z toho plyne, že provádění jeho úkolu nebylo v projednávané věci ovlivněno, neboť v souvislosti s jeho povinností podat zprávu o vlastnostech nabyvatele při zohlednění zájmů společnosti Editis náleželo právě toto k jeho zadáním. Tento závěr by ovšem mohl být odlišný, kdyby se prokázal nedostatek nezávislosti například vůči nabyvateli aktiv, tzn. společnosti Wendel.

41. Tribunál v bodě 106 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem tento argument podle všeho implicitně zamítl, když naznačil, že případná neobjektivnost vůči společnosti Editis by bývala měla nepříjemné důsledky na neutralitu zplnomocněnce vůči společnosti Lagardère.

42. Mám za to (stejně jako Komise), že Tribunál tímto způsobem analyzoval *in abstracto*, zda zplnomocněnec splňoval podmínku nezávislosti. Zprávu příznivou pro společnost Wendel nelze zpochybňovat z toho důvodu, že se zplnomocněnec vyslovil příliš nepříznivě o společnosti Lagardère, vzhledem k tomu, že společnost Lagardère zvolila společnost Wendel jakožto nabyvatele a ve zprávě zplnomocněnce dostával přednost tento podnik. Navíc Tribunál nikterak nezkoumal, jak mohla být ovlivněna kladná zpráva vydaná ohledně společnosti Wendel, v níž se uvádělo, že tato společnost splnila podmínky k tomu, aby mohla být považována za schopnou rozšířit aktiva společnosti Editis. Jinými slovy nezkoumal, zda nedostatek nezávislosti zplnomocněnce ve vztahu ke společnosti Editis znamenal, že analýza způsobilosti společnosti Wendel soutěžit se společností Lagardère obsažená v této zprávě nebyla objektivní nebo důvěryhodná.

43. Z toho plyne, že je zjevné, že rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem neprokazuje, že tato možná pochybnost ohledně nezávislosti zplnomocněnce mohla mít jakýkoli vliv *in concreto* na posouzení nabídky společnosti Wendel zplnomocněncem.

44. Jak dále zdůraznila společnost Lagardère, je třeba mít na zřeteli, že podle judikatury²⁶ může být rozhodnutí, jehož některé důvody jsou protiprávní, zrušeno pouze v rozsahu, v němž není právně dostačujícím způsobem odůvodněno z jiných důvodů. Proto prostá skutečnost, že zpráva zplnomocněnce měla rozhodující vliv na rozhodnutí o schválení, není v žádném případě sama o sobě dostatečná pro zrušení dotyčného rozhodnutí.

26 — Viz mimo jiné věc C-447/02 P KWS Saat v. OHIM, Sb. rozh. s. I-10107, body 46 až 51, a věc C-93/02 P Biret International v. Council, Recueil, s. I-10497, bod 60.

45. Navíc je rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem nedostatečně odůvodněný, jelikož se v něm nevysvětluje, jakým způsobem by existence možné pochybnosti týkající se nezávislosti zplnomocněnce mohla být jen v nejmenším ovlivnit posouzení společnosti Wendel ve světle kritérií schválení vytýčených v závazcích společnosti Lagardère.

46. Konečně mám za to, že dalším významným hlediskem je skutečnost, že v souvislosti se spojením podniků je konečné rozhodnutí o schválení nabyvatele převáděných aktiv vždy vyhrazeno Komisi, která nevychází pouze ze zprávy zplnomocněnce, ale shromažďuje informace z vlastního podnětu. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Zplnomocněnec, jehož úkolem v projednávané věci bylo předložit vyhodnocení nabyvatele a uvést, zda tento nabyvatel podle jeho názoru splňuje podmínky stanovené v závazcích, nevstupuje na místo Komise, která má ohledně schválení nabyvatele poslední slovo. Komise toto rozhodnutí v žádném případě „nepřenesla“ na zplnomocněnce²⁷.

47. Je třeba zdůraznit, že samotná společnost Odile Jacob podle všeho ve své replice uznává skutečnost, že Tribunál neposoudil, zda by rozhodnutí o schválení bylo jiné. Společnost Odile Jacob však v podstatě uvádí, že všechny výše uvedené argumenty jsou neúčinné, jelikož protiprávnost zjištěná Tribunálem se týká porušení „zásadního smluvního závazku, který se stal závazným rozhodnutím Komise“, čímž se celý rozhodovací proces týkající se prodeje podmíněného závazku stal automaticky neplatným. Podle jejího názoru není nutné prokázat, jakým způsobem vedla neexistence objektivit zplnomocněnce k důsledkům pro vypracování dotyčné zprávy, s tím výsledkem, že Komise byla ve svém rozhodnutí o schválení uvedena v omyl, jelikož toto protiprávní jednání zakládá porušení základních procesních požadavků, což samo o sobě způsobuje neplatnost rozhodnutí. Na podporu svého argumentu společnost Odile Jacob analogicky odkazuje na judikaturu Tribunálu týkající se výběrových komisí ve výběrových řízeních ve veřejné službě a na rozsudek ve věci Decoster²⁸.

48. Tyto argumenty však v projednávané věci nelze přijmout. Pokud jde o otázku porušení zásadních procesních požadavků, muselo by se jednat o velmi závažné porušení základních zásad práva EU²⁹. Zdrojem požadavku, že zplnomocněnec musí být nezávislý, je však pouze závazek soukromého subjektu v konkrétním rozhodnutí Komise. I v případě zprávy vypracované zplnomocněncem je jediným zdrojem povinnosti vypracovat takovou zprávu smlouva mezi společností Lagardère a zplnomocněncem. Komise má proto pravdu, když tvrdí, že projednávaná otázka se netýká žádné ze základních právních zásad vycházejících z normy vyšší právní síly v hierarchii právních norem. Požadavek nezávislosti vůči společnosti Editis totiž nevyplyvá z obecné normy kogentní povahy určené neurčitěmu okruhu osob, která by chránila veřejný zájem.

49. Dále k vycházení společnosti Odile Jacob z judikatury týkající se výběrových komisí ve výběrových řízeních ve veřejné službě postačí uvést, že tato judikatura se na projednávanou věc neuplatní, jelikož stanovisko poskytnuté zplnomocněncem má toliko poradní funkci – na rozdíl od výběrové komise, která skutečně sama rozhoduje. Ohledně věci Decoster³⁰ nemá argument společnosti Odile Jacob takovou povahu, aby mohl zpochybnit závěry tohoto stanoviska. Je tomu tak i proto, že úloha zplnomocněnce v rozhodovacím procesu je zásadně rozdílná od úlohy orgánu odpovědného za vypracování technických norem a dohlížení na jejich uplatňování a vydávání typových schválení, který musí být nezávislý na veřejných nebo soukromých podnicích, jež nabízejí výrobky nebo služby v odvětví telekomunikací. Ve věci Decoster totiž podmínka nezávislosti vyplývala ze Smlouvy a ze

27 — Viz např. oznámení o nápravných prostředcích z roku 2001 uvedené v poznámce pod čarou 12, body 58 a 59.

28 — Věc C-69/91, Recueil, s. I-5335, body 13, 16 a 22. Prostá skutečnost, že orgán odpovídající za tvorbu norem, jejich uplatňování a udělování typového schválení nesplňoval podmínku nezávislosti vůči hospodářským subjektům, které by mohly mít z těchto norem prospěch, když tato podmínka byla stanovena právním předpisem EU (v tomto případě směrnicí) postačovala k tomu, aby orgán nebyl oprávněn vytvářet takovéto normy, aniž je nutné *in concreto* nebo *ad hoc* prokazovat „zájem“ nebo „předpojatost“.

29 — V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Fennellyho ve spojených věcech C-287/95 P a C-288/95 P, Komise v. Solvay, Recueil, s. I-2391.

30 — Uveden v poznámce pod čarou 28.

směrnice Komise, zatím co – jak již bylo uvedeno v bodě 48 výše – v projednávané věci tato podmínka vyplývá pouze ze závazku učiněného soukromým subjektem v konkrétním rozhodnutí Komise. Dokonce i u zprávy vypracované zplnomocněncem platí, že povinnost vypracovat takovou zprávu vyplývá pouze ze smlouvy mezi společností Lagardère a zplnomocněncem.

50. V neposlední řadě je třeba dodat, že Tribunál nesprávně vyložil koncept nezávislosti zplnomocněnce vycházející z práva EU. Tribunál měl posoudit možný nedostatek nezávislosti zplnomocněnce vzhledem k jeho spojení se společností Editis v konkrétním případě, na základě konkrétních skutečností uváděných účastníky řízení. Souhlasím se společností Lagardère, že se může jevit, že mandát B. v projednávané věci v žádném případě neohrozil úkol zplnomocněnce, jenž musí své povinnosti vykonávat objektivně a transparentně. Sřet zájmů naopak vůbec nenastal, jelikož se jak mandát vykonávaný B. v jeho úloze člena správní rady – jakožto nezávislé třetí osoby – podniku, jenž byl majitelem převáděných aktiv, tak i úkol vykonávaný zplnomocněncem dotýkaly nezávislosti společnosti Editis, a tudíž představovaly vzájemně se doplňující úkoly. Sřety, na které poukázal Tribunál (v bodě 99 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem), které vznikly mezi zplnomocněncem a společností Lagardère – když zplnomocněnec pevně hájil zájmy aktiv – prokazují nezávislost práce zplnomocněnce a skutečnost, že splnil svůj obecný úkol zajistit, aby společnost Lagardère uspokojivě splnila své závazky.

51. Mám za to, že je překvapivé, že podmínka nezávislosti stanovená Komisí, kterou Komise považuje v projednávané věci³¹ za splněnou na základě výkladu *in concreto*, pak musí být Tribunálem považována za nesplněnou *in abstracto* na základě ustanovení francouzského obchodního zákoníku. Navzdory faktu, že oznámení Komise o nápravných prostředcích z roku 2008 není použitelné *ratione temporis*, totiž zůstává skutečností, že vyjasnění, které obsahuje, potvrzuje správnost předchozí praxe Komise uplatňované i v projednávané věci, v tom smyslu, že nezávislost zplnomocněnce musí být posuzována od případu k případu ve světle konkrétních informací předložených účastníky řízení.

52. Ze všech předchozích úvah vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když automatickým a abstraktním způsobem dospěl v závěru, že nedostatek nezávislosti zplnomocněnce byl „takové povahy, že vedl k neplatnosti“ rozhodnutí o schválení (viz bod 118 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem). V důsledku toho musí být rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem zrušen.

2. Věc C-553/10 P (druhý důvod kasačního opravného prostředku) a věc C-554/10 P (druhý důvod kasačního opravného prostředku, třetí část), týkající se nesprávného právního posouzení, rozporu v odůvodnění a zkreslení skutkového stavu v rozsahu, v němž Tribunál dospěl k závěru, že zpráva zplnomocněnce měla rozhodující vliv na rozhodnutí o schválení

53. Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení a zkreslil skutečnosti, když shledal, že zpráva zplnomocněnce – která podle bodu 107 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem nesplňovala podmínku nezávislosti – měla rozhodující vliv na rozhodnutí o schválení. Podobně společnost Lagardère svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku (třetí část) tvrdí, že Tribunál zkreslil skutečnosti a zjevně neodůvodnil rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem, když shledal, že zpráva zplnomocněnce měla rozhodující vliv na rozhodnutí o schválení.

31 — Nové (2008) Oznámení Komise o nápravných prostředcích, které jsou přijatelné podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 a podle nařízení Komise (ES) č. 802/2004 (Úř. věst. 2008 C 267, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 88) totiž nyní v bodě 125 vyjasňuje, že „Komise zejména neuzná jako správce osoby nebo instituce, jež jsou zároveň auditory stran nebo jejich investičními poradci při převodu. K žádnému sřetu zájmů však nedojde v případě vztahů správce se stranami, jestliže tyto vztahy nenaruší objektivitu a nezávislost správce při plnění jeho úkolů. Je odpovědností stran poskytnout Komisi přiměřené informace, aby mohla ověřit, zda správce splňuje požadavky“.

54. Na rozdíl od toho, co zřejmě tvrdí společnost Odile Jacob, neusilují tyto dva důvody kasačního opravného prostředku o přehodnocení posouzení skutkového stavu provedené Tribunálem. Komise totiž úspěšně tvrdí, že Tribunál se analýzou rozhodujícího vlivu dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož nevzal na zřetel skutečnost, že rozhodnutí o schválení je přijímáno Komisí, jež má k dispozici úplný spis, a nikoli pouze zprávu zplnomocněnce, a že Komisi je přiznána pravomoc přijímat rozhodnutí. Stejně tak má společnost Lagardère pravdu, že Tribunál zkreslil skutečnosti a neuvedl v tomto ohledu odůvodnění. Oba důvody jsou tudíž zjevně přípustné.

55. Na úvod chci připomenout, že jak jsme viděli výše ohledně prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise, třebaže je Komise povinna vzít na zřetel zprávu zplnomocněnce, není právně vázána názorem zplnomocněnce, a musí přesto provést nezbytné šetření, aby bezpečně zjistila, že nabyvatel vskutku splňuje kritéria schválení. Vzorové texty závazků (uváděné v poznámce pod čarou 13, viz bod 28) potvrzují, že zpráva kontrolního zplnomocněnce nepředstavuje víc než „jeden z prvků posouzení [Komise]“.

56. Mám za to, že si Tribunál protiřečil v rozsahu, v němž v bodě 109 zdůraznil, že rozhodnutí o schválení bylo založeno pouze „zejména“ a nikoli „výlučně“ na zprávě zplnomocněnce, zatímco dospěl k závěru, že táž zpráva měla rozhodující vliv na konečné rozhodnutí Komise. Tribunál tak nezohlednil dělbu odpovědnosti mezi Komisí a zplnomocněncem v příslušném řízení. Znovu, a na rozdíl od toho, co se snaží tvrdit společnost Odile Jacob, může Komise rozhodnout o schválení uchazeče o nabytí. Posouzení obsažené ve zprávě zplnomocněnce je zjevně vzato na zřetel v konečném rozhodnutí Komise, avšak Komise není nikterak právně vázána názorem zplnomocněnce a může posouzení zplnomocněnce nahradit svým vlastním posouzením bez jakýchkoli právních následků.

57. Musím totiž obzvláště zdůraznit skutečnost, že Komise je i nadále povinna provést nezbytné šetření, sbírat informace z vlastního podnětu prostřednictvím svých vlastních útvarů i žádostí o informace. Například v projednávané věci bylo několik takovýchto žádostí zasláno společnosti Lagardère a společnosti Wendel. Je zřejmé, že Komise *nevycházela* výlučně ze zprávy zplnomocněnce. Trvám totiž na tom, že *nemohla* platně vycházet z této zprávy. To bylo pravidlo uplatněné například ve věci Microsoft v. Komise³² týkající se nápravných prostředků a úlohy kontrolního zplnomocněnce v protitrustové věci, kde Tribunál správně uznal, že Komise „nemůže na třetí osobu delegovat vyšetřovací a vykonávací pravomoci, které jí svěřuje nařízení č. 17“³³.

58. V projednávané věci Komise před Tribunálem prokázala, že provedla šetření, které bylo svou povahou velmi podrobné, a její spis vskutku obsahuje několik tisíc stran. Ve spojitosti s tím nesouhlasím ani s argumentem společnosti Odile Jacob, že je povinností samotné Komise předložit důkazy, které považovala za relevantní k prokázání toho, že *nevycházela* pouze ze zprávy zplnomocněnce a že to Komise v řízení před Tribunálem neučinila. Postačí uvést, že samotný Tribunál rozhodl nenařizovat provedení dokazování k tomu, aby se seznámil s šetřením Komise. Bez takového provedení dokazování nemohl Tribunál dospět platně k závěru, zda měla zpráva zplnomocněnce rozhodující vliv.

59. Podle mého názoru by totiž z určitých podobností mezi formulacemi zprávy zplnomocněnce a konečného rozhodnutí Komise nemělo být vyvozováno, že tato zpráva měla na toto rozhodnutí „rozhodující vliv“, jak by to naznačoval bod 110 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem. Nelze mít za to, že řada příkladů představuje důkaz, především pak důkaz vlivu, jenž má být „rozhodující“. Jak Komise v tomto ohledu poznamenala, skutečnost, že právě výraz, že zplnomocněnec „zdůraznil“ určité skutečnosti stejným způsobem, jako to činí Komise (bod 112 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem), anebo že dva dokumenty „uvádějí“ určitou

32 — Věc T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 1264.

33 — Nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] [nyní články 101 SFEU a 102 SFEU] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

okolnost za použití téhož znění (bod 113 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem) pouze ukazuje, že zpráva zplnomocněnce prostě zaznamenala objektivní fakta a ověřitelné skutečnosti a v podstatě neobsahovala subjektivní posouzení. V každém případě se z dokumentů předložených Soudnímu dvoru podle všeho může jevit, že skutečnosti, na které je odkazováno v bodech 112, 113, 114 a 116 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem, jsou vysvětlovány též v odpovědi společnosti Wendel na žádost o informace ze dne 11. června 2004³⁴, k nimž měl stejný přístup zplnomocněnec i Komise. K bodu 115 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem konečně postačí uvést, že spíše než že by „ze zprávy [zplnomocněnce] v podstatné míře vycházelo“ (viz bod 111 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem), se jeví, že rozhodnutí o schválení pouze uplatnilo kritérium stanovené v bodě 10 písm. c) závazků společnosti Lagardère.

60. Navíc mám za to, že Tribunál zkreslil skutkový stav a svůj rozsudek zjevně neodůvodnil. Komise totiž měla k dispozici jiné zdroje informací, odlišné od zprávy zplnomocněnce, jako například žádost o schválení podanou společností Lagardère, projekt prodeje, který k ní byl přiložen, písemné odpovědi společností Lagardère a Wendel na několik žádostí Komise o informace, zprávu Secafi Alpha ze dne 2. července 2004 vypracovanou pro potřeby zástupců společnosti Editis, informace poskytnuté společností Wendel v průběhu schůzky s Komisí, jakož i výměnu názorů ohledně nabídky společnosti Wendel s organizacemi zastupujícími zaměstnance společnosti Editis a určitými dalšími zainteresovanými subjekty. Jak bylo zdůrazněno výše, Tribunál pouze uvádí určité podobnosti mezi rozhodnutím o schválení a zprávou zplnomocněnce, aniž s obsahem tohoto rozhodnutí skutečně porovnává důkazy obsažené ve spisu, které Komise ve skutečnosti použila k odůvodnění jejího rozhodnutí o schválení. V rozhodnutí o schválení Komise v podstatě vyhodnotila nabídku společnosti Wendel na základě kritérií stanovených v podmíněném schvalovacím rozhodnutí. Jelikož toto podmíněné schvalovací rozhodnutí používalo výrazy podobné výrazům použitým v rozhodnutí o schválení, jakož i ve zprávě zplnomocněnce, a jelikož podmíněné schvalovací rozhodnutí pochází z dřívější doby než zpráva zplnomocněnce, vede čistě formální posouzení Tribunálu založené na podobnosti použitých výrazů k mylnému závěru.

61. Mám tudíž za to, že Tribunál připisoval nadměrný význam zprávě zplnomocněnce, což není odůvodněno skutečnostmi projednávané věci, a povšechně se mýlil v případě úlohy zplnomocněnce ve schvalovacím řízení. Tribunál tak učinil navzdory skutečnosti, že schválení nabyvatele náleží do výlučné pravomoci Komise a že totiž relevantní ustanovení práva EU dokonce ani nestanoví povinnost jmenování zplnomocněnce v souvislosti s řízením o závazcích³⁵. Existují totiž případy, v nichž Komise přijímá rozhodnutí bez jakéhokoli zapojení či zprávy zplnomocněnce.

62. Rozhodnutí Komise o schválení, stejně jako kterékoli jiné rozhodnutí správního či soudního orgánu, obsahuje určitou část týkající se skutkového základu a určitou část týkající se právního základu.

63. Zpráva zplnomocněnce je vždy pouze částí skutkového základu, což jasně vyplývá mimo jiné ze skutečnosti, že zplnomocněnec neuvádí právní úvahy, z nichž vychází jeho stanovisko a závěry, a ze skutečnosti, že Komise je v každém případě povinna shromažďovat své vlastní důkazy za účelem přijetí konečného rozhodnutí, což se velmi podobá skutečností projednávané věci. Nezávislost zplnomocněnce lze tudíž posoudit pouze s odkazem na jeho příspěvek ke zjištění skutkového základu pro rozhodnutí Komise. Předložil-li zplnomocněnec správné a objektivně ověřitelné skutkové závěry, je věc v pořádku. Pakliže tak neučiní, například proto, že zkreslil nebo nesprávně podal posouzení skutkového stavu, můžeme být konfrontováni s případem nedostatku nezávislosti (to je totiž podobné

34 — Připojeno jako příloha B3 k vyjádření Komise v řízení před Tribunálem.

35 — Takováto povinnost existovala v nařízení č. 4064/89, v nařízení Komise (ES) č. 447/98 ze dne 1. března 1998 o oznamování, lhůtách a slyšeních stanovených v nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 (Úř. věst. L 61, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), nebo v oznámení Komise o nápravných prostředcích z roku 2001 (uvedeném v poznámce pod čarou 12). Nařízení Komise (ES) č. 802/2004 ze dne 7. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004 L 133, s. 1; Zvl. vyd. 08/03 s. 88), pozměněné nařízením Komise (ES) č. 1033/2008 (Úř. věst. 2008 L 279, s. 3) nyní upřesňuje, že závazky, jež zúčastněné podniky navrhnou, „mohou“ zahrnovat jmenování nezávislého správce na jejich vlastní náklady.

v případě přizvání znalce k podání důkazů v určité věci). Skutečností zůstává, že část rozhodnutí Komise týkající se právního základu spadá do výlučné pravomoci Komise a zplnomocněnec na ni nevykonává žádný vliv. Z toho plyne, že Komise může buďto souhlasit s posouzením skutkového stavu ve zprávě zplnomocněnce, nebo jej nahradit či doplnit vlastními zjištěními. Konečné právní posouzení je však vždy věcí Komise: podle práva EU je Komise výlučně zmocněna provést toto posouzení v konkrétní věci (jak lze zjistit v bodě 46 výše, Komise takovouto pravomoc nepřenáší na třetí osoby, a jak je ukázáno v bodě 57 výše, judikatura potvrzuje, že tak Komise nemůže učinit, i kdyby si to přála). V opačném případě by bylo možné zahájit soudní řízení též proti zplnomocněnci, což přirozeně nepřichází v úvahu.

64. Z předchozího vyplývá, že úvahy v rozsudku napadeném kasačním opravným prostředkem obsahují nesprávná právní posouzení, protirečící si a zkreslující skutečnosti v rozsahu, v němž Tribunál shledal, že zpráva zplnomocněnce měla rozhodující vliv na rozhodnutí o schválení. V důsledku toho musí být rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem zrušen.

3. Věc C-553/10 P (třetí důvod kasačního opravného prostředku) a věc C-554/10 P (druhý důvod kasačního opravného prostředku, druhá část)

65. Třetím důvodem kasačního opravného prostředku, který se skládá ze dvou částí, Komise uplatňuje nesprávný výklad práva týkající se relevance žalobního důvodu uplatněného žalobkyní v prvním stupni ohledně platnosti napadeného rozhodnutí o schválení, a dále porušení povinnosti uvést v tomto ohledu odůvodnění. Společnost Lagardère ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku (druhá část) tvrdí, že Tribunál ve svém odůvodnění neukázal, jak by spojení mezi zástupcem zplnomocněnce a společností Editis mohlo stihnout vadou obsah zprávy předložené zplnomocněncem Komise.

66. Jak zřetelně vyplývá z mé analýzy v tomto stanovisku, mám za to, že se Tribunál zjevně dopustil nesprávného právního posouzení, když zrušil rozhodnutí o schválení pouze na základě zjištění nedostatku nezávislosti zplnomocněnce, aniž posoudil, zda by výsledek rozhodnutí Komise – schválení společnosti Wendel jakožto nabyvatele – mohl být jiný, kdyby byl zplnomocněnec nezávislý.

67. Společnost Odile Jacob v podstatě namítá, že nedostatek nezávislosti zplnomocněnce nepředstavuje pouhou nesrovnalost, jež nemůže mít důsledky pro legalitu rozhodnutí. Mám za to, že tento argument je stížen vadou, a že se Tribunál odchýlil od ustálené judikatury Soudního dvora³⁶, podle níž nesrovnalost, s výjimkou případů porušení zásadních procesních požadavků³⁷, nevede ke zrušení celého rozhodnutí nebo jeho části, neprokáže-li se, že při neexistenci této nesrovnalosti mohlo mít rozhodnutí jiný obsah.

68. Zejména ve výše zmíněném rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že „[n]a základě čl. 231 prvního pododstavce ES [nyní článku 264 SFEU] a čl. 224 šestého pododstavce ES [nyní článku 254 SFEU], pokud je žaloba opodstatněná, [Tribunál] napadený akt prohlásí na neplatný. [...] V tomto ohledu je třeba jednak konstatovat, že pouhá skutečnost, že považuje žalobní důvod uplatněný žalobcem na podporu žaloby na neplatnost za opodstatněný, neumožňuje [Tribunálu] automaticky zrušit napadený akt v plném rozsahu. Zrušení v plném rozsahu je totiž nepřípustné v případě, že je zcela zjevné, že daný důvod týkající se výhradně konkrétního aspektu napadeného aktu může vést pouze k částečnému zrušení“ (odstavce 103 a 104).

36 — V tomto smyslu viz věc C-295/07 P Komise v. Département du Loiret, Sb. rozh. s. I-9363.

37 — Jak vidno z bodu 48 výše, a na rozdíl od toho, jak tvrdí společnost Odile Jacob, v této věci tomu tak určitě není.

69. Postačí uvést, že Tribunál dospěl zcela automaticky a lakonicky k závěru, že nesrovnalost byla takové povahy, že vedla k neplatnosti rozhodnutí o schválení. Tribunál tak učinil, aniž ve skutečnosti posoudil skutečnost, zda rozhodnutí Komise vycházelo z jiných důvodů než z těch, které se týkaly zjištění obsažených ve zprávě zplnomocněnce, a dále skutečnosti, zda z důkazů navržených Komisí, které tvořily součást jejího spisu, v každém případě nevyplývalo, že společnost Wendel splnila podmínky pro získání schválení Komise.

70. Podle bodu 14 závazků nacházejících se v příloze II rozhodnutí ze dne 7. ledna 2004 totiž Komise musela nabyvatele schválit pod podmínkou, že splňoval podmínky zmiňované v bodě 10 těchto závazků. Toto posouzení je tudíž objektivní a cílem Komise není vybrat nejlepšího nabyvatele, ale prostě ověřit, zda nabyvatel navrhovaný oznamovatelem splňuje relevantní podmínky. Mám za to, že o tom svědčí skutečnost, že poté, co byl vydán rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem, Komise znovu zahájila řízení, a jelikož věc opět připravila k rozhodnutí s novým kontradiktorním řízením a novým zplnomocněncem plně nezávislým na společnosti Editis, Komise opět schválila společnost Wendel jakožto nabyvatele aktiv – a nikoli společnost Odile Jacob. I bez nesrovnalosti je tak závěr stejný: společnost Wendel splňovala a splňuje, podmínky pro schválení.

71. Příklad správného přístupu lze nalézt v dřívějším rozhodnutí Tribunálu. V oblasti kontroly spojování podniků, a zejména ohledně úředníka pro slyšení, Tribunál v určité věci zdůraznil, že žalobce nebyl s to určit žádné konkrétní ustanovení dotýčného rozhodnutí, jež úředník pro slyšení údajně porušil, ani žádné ustanovení, na jehož základě *by byl pravděpodobně přijal jiné stanovisko, než to které ve skutečnosti přijal*³⁸, kdyby býval věděl, že měl ono rozhodnutí uplatnit. Dále je sporné, zda by porušení práva na obhajobu v určité věci (například v případech, kdy Komise nezprístupní dokumenty) nebylo jako takové vystaveno možnosti penalizace a nejprve by bylo nezbytné provést konkrétní přezkum těchto dokumentů. Dále je třeba zdůraznit, že existuje judikatura, v níž se jasně uvádí, že žalobce nemá právní zájem na zrušení rozhodnutí, které může vést pouze k přijetí jiného rozhodnutí, které je v podstatných rysech totožné³⁹. Konečně měl Tribunál rovněž za to, že nesprávné právní posouzení, jehož se dopustila porota v souvislosti s posouzením nabídky žalobce, nebylo takového druhu, aby samo o sobě zpochybnilo legalitu jejího rozhodnutí, a zdůraznil, že „žalobce nemá právní zájem na zrušení rozhodnutí, u něhož je již jisté, že by mohlo být pouze opětovně potvrzeno“⁴⁰.

72. V projednávané věci Tribunál neprokázal, jakým způsobem mohl údajný nedostatek nezávislosti zplnomocněnce vést k důsledkům pro posouzení Komise ohledně vhodných vlastností společnosti Wendel pro koupi převáděných aktiv Komisí.

73. Souhlasím s Komisí, že v rozsudku napadeném kasačním opravným prostředkem není nic, co by mohlo vést k závěru, že rozhodnutí o schválení by při neexistenci nesrovnalosti shledané v rozsudku mohlo mít jiný obsah. Tribunál totiž neshledal omyl nebo nepřesnost v posouzení nabyvatele zplnomocněncem, v bodě 109 připustil, že posouzení bylo založeno pouze „zejména“ na zprávě zplnomocněnce, a neshledal důsledky, které by domnělý nedostatek nezávislosti mohl mít pro tuto zprávu.

74. Ve vztahu k druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká porušení povinnosti uvést odůvodnění, společnost Odile Jacob tvrdí, že není nezbytné posuzovat, zda měl Tribunál zkoumat otázku, jestli by obsah rozhodnutí o schválení byl jiný, kdyby zplnomocněnec nepostrádal nezávislost, a Tribunál tudíž ve svém rozsudku uvedl dostačující důvody.

38 — General Electric v. Komise uvedený v poznámce pod čarou 24, bod 722.

39 — V tomto smyslu viz věc 117/81 Geist v. Komise, Recueil, s. 2191, bod 7; Věc T-43/90 Díaz García v. Parlament, Recueil, s. II-2619, bod 54; věc T-261/97 Orthmann v. Komise [2000] ECR-SC I-A-181 a II-829, body 33 a 35; a věc T-16/02 Audi v. OHIM (TDI), Recueil, s. II-5167, body 97 a 98.

40 — V tomto smyslu viz spojené věci T-357/00, T-361/00, T-363/00 a T-364/00 Martínez Alarcón v. Komise [2002] ECR-SC I-A-37 a II-161, body 91 to 93.

75. Domnívám se, že tento argument nelze přijmout. Navzdory velmi jasné a bohaté judikatuře uváděné v mnoha bodech výše – a navzdory námitkám vznášeným v tomto ohledu před Tribunálem Komisí (body 49 až 55 žalobní odpovědi a bod 35 repliky), společností Wendel (bod 24 jejího spisu vedlejšího účastníka) a společností Lagardère (bod 19 jejího spisu vedlejšího účastníka), jakož i při projednávání – se totiž Tribunál nesnažil vysvětlit právní základ a důvody pro své zjištění, že spojení mezi zástupcem zplnomocněnce a společností Editis bylo „takové povahy, že vede k neplatnosti“ rozhodnutí o schválení (bod 118 rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem).

76. Konečně je třeba zdůraznit, že se Tribunál dopustil též dalšího nesprávného posouzení, když neposoudil veškeré námitky, jež Komise vznesla v prvním stupni⁴¹ v reakci na veškeré žalobní důvody žalobkyně. To se týká zejména námitky ohledně skutečnosti, že z veškerých důkazů, jež měla Komise k dispozici – a nikoli pouze ze zprávy zplnomocněnce –, vyplývalo, že společnost Wendel splnila podmínky stanovené v podmíněném schvalovacím rozhodnutí.

77. Z předchozího vyplývá, že Tribunál porušil též svou povinnost odůvodnění. V důsledku toho musí být rozsudek napadený kasačním opravným prostředkem zrušen.

IV – Důsledky zrušení rozsudku napadeného kasačním opravným prostředkem

78. V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie platí, že zruší-li Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu, může sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Podle mého názoru se zde jedná o situaci, v níž je vhodné, aby Soudní dvůr sám vydal konečný rozsudek ve věci. Navíc je takovýto postup odůvodněn i vzhledem k délce trvání soudního řízení v této věci. Ve světle všech předcházejících úvah je důvodné, aby Soudní dvůr zamítl veškeré důvody vznesené společností Odile Jacob proti rozhodnutí o schválení v řízení před Tribunálem a zamítl žalobu společnosti Odile Jacob podanou v prvním stupni.

V – Náklady řízení

79. První odstavec článku 122 jednacího řádu stanoví, že je-li opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 ve spojení s článkem 118 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a společnost Lagardère požadovaly náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení v prvním stupni a společnost Odile Jacob neměla ve věci úspěch v žádném z obou stupňů řízení, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení v obou stupních.

VI – Závěry

80. Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr:

- zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie (šestého senátu) ze dne 13. září 2010 ve věci T-452/04 Éditions Jacob v. Komise v rozsahu, v němž zrušuje rozhodnutí Komise D(2004)203365 ze dne 30. července 2004 o schválení společnosti Wendel Investissement jako nabyvatele aktiv převedených v souladu s rozhodnutím Komise 2004/422/EHS dne 7. ledna 2004 prohlašujícím spojení za slučitelné se společným trhem a fungováním Dohody o EHP (Věc COMP/M.2978 – společnost Lagardère/Natexis/VUP);
- zamítl žalobu podanou společností Éditions Odile Jacob k Tribunálu Evropské unie;

41 — Viz rozsudek ze dne 25. října 2007 ve věci C-167/06 P Komninou a další v. Komise, bod 22.

- uložil společnosti Odile Jacob, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí a společností Lagardère v obou řízeních;
- uložil společnosti Wendel Investissement, že ponese vlastní náklady řízení.